

Ce este un creștin?

T. Austin-Sparks

Lampadarul de Aur

Titlul original: **What is a Christian?**
Theodore Austin-Sparks
The Witness and Testimony Trust
Forest Hill House
39 Honor Oak Road
London SE23 3SH

În românește de Mărioara Szabó.

Ediția în limba română este publicată pe baza unei înțelegeri cu Angus Kinnear de la The Witness and Testimony Trust.

Copyright © Lampadarul de Aur 2002.

Ce este un creștin?

Capitolul 1

„Agripa a zis lui Pavel: «Curând mai vrei tu să mă îndupleci să mă fac creștin!»“ (Faptele apostolilor 26:28).

Începem prin a spune că vom folosi cuvântul „creștin“ potrivit întocmai înțelesului pe care acesta îl are în Noul Testament. Aplicând metoda eliminării, vom vedea mai întâi –

CE NU ESTE UN CREȘTIN.

1) A deveni creștin nu înseamnă a deveni o persoană religioasă sau a adopta o nouă religie.

Când cineva Îl primește pe Cristos, se obișnuiește să se spună despre el că „a devenit religios“. Asemenea expresii, cu ideile pe care le conțin, sunt fundamental false și total inadecvate. Nu era pe pământ, în timpul său, un om mai religios ca Saul din Tars. Să citim ce spune el despre sine însuși în capitolele 22 și 26 din Faptele apostolilor, precum și în capitolul 3 din Epistola către Filipeni. Găsim acolo un om arzând de pasiune și zel religios. Nu avem nevoie de nici un argument, căci avem în față istoria pentru a demonstra cât de mult se poate îndepărta religia de la țelul ei.

Și aceasta este adevărat și cu privire la creștinism, dacă rămâne o simplă religie. A fi un adevărat creștin nu înseamnă a accepta un crez sau o doctrină, a respecta anumite ritualuri și legi, a participa la anumite întruniri, a te conforma, într-o măsură mai mare sau mai mică, unui anumit stil de viață. Se poate merge foarte departe cu asemenea lucruri, făcând chiar multe fapte bune, dar cei care trăiesc astfel nu fac parte din categoria reală, nou-testamentală, a „creștinilor“. Aici se află pericolul unei preținse legături cu Dumnezeu, ce poate conduce la deziluzia amară anunțată de Domnul Însuși în aceste cuvinte pătrunzătoare: „Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: Doamne... nu în Numele Tău am făcut noi fapte puternice? Și atunci le voi spune: Niciodată nu v-am cunoscut, plecați de la Mine...“ (Matei 7:22-23).

Nu, religia nu înseamnă creștinism; ea poate fi doar o amăgire. Astfel, când dorim ca oamenii să devină creștini, noi nu le cerem să-și schimbe religia sau să devină religioși. Religia ca atare n-a făcut niciodată lumea mai bună sau mai fericită.

2) A deveni creștin nu înseamnă a deveni membru al unei instituții numită „Biserica“

Dacă s-ar cunoaște adevărul, s-ar înțelege că nu există un asemenea lucru ca „alipire“ de Adunarea creștină. Nu trebuie să facem nimic, nici în cuvinte, nici în fapte, ca mădularele noastre să devină parte a trupului nostru. Nu este nici o deosebire între mădularele noastre și trupul nostru; mădularele noastre sunt parte din trupul nostru, și aceasta nu datorită unei organizări, a unei invitații, a unei examinări, a unui test sau a unui catehism etc., ci datorită vieții. Dacă nu există această relație vie între mădulare, nici o asociere de „membri“ nu poate forma Adunarea lui Cristos.

Mă tem că sunt mulți care se pretind a fi „membri“ în ceea ce se numește „Biserică“, dar care nu trec testul pe care-l voi prezenta când voi vorbi despre ce este un creștin. Vreau să spun de pe acum că, atunci când îi îndemnăm pe oameni să devină

creștini, nu le cerem să „devină membrii ai bisericii (adunării)“. Creștinismul nu trebuie privit ca fiind o instituție sau o tovărășie. Poți să mergi în multe locuri numite „biserici“, fără să-L întâlnești pe Cristos acolo sau să găsești satisfacție.

Desigur, aceasta este partea negativă. Trebuie însă să fim conștienți de faptul că, devenind creștini, suntem părtași ai unei vieți noi împreună cu toți credincioșii născuți din nou și, astfel, suntem una în Cristos. Aceasta este, de fapt, Adunarea. Este responsabilitatea noastră, așadar, de a prețui această relație și de a veghea cu gelozie asupra caracterului ei sacru. Există în ea valori imense.

3) A deveni creștin nu înseamnă a face parte dintr-o nouă mișcare

Este adevărat că, într-un anumit sens, creștinismul este o mișcare, este o mișcare divină, din cer. Mulți însă consideră creștinismul ca fiind o vastă întreprindere destinată ameliorării sau chiar evanghelizării lumii. Se face adesea apel la oameni ca să se alăture acestei mari „lucrări.“ Există ceva în majoritatea oamenilor care răspunde unui asemenea apel și care îi determină să se alăture unei mișcări mari. Dar a gândi astfel înseamnă a face curte necazului sau cel puțin a te trezi, mai devreme sau mai târziu, într-o poziție falsă. Moise a avut ideea unei „mișcări“ când a fost în Egipt și apoi a cunoscut 40 de ani de inactivitate în pustie.

„*Mișcarea*“ vine de la Dumnezeu, nu de la noi. Valoarea cea mai mare a unei mișcări, când timpul hotărât de Dumnezeu pentru ea a sosit, este dată de faptul că noi am învățat să nu ne mișcăm fără El.

Nu vă invităm să vă alăturați unei mișcări. Nu spunem tinerilor: „Iată o lucrare în care vă puteți folosi toate puterile voastre naturale și entuziasmul vostru tineresc!“ Noi spunem doar: „Dumnezeu are un plan. El are nevoie de vase pentru

îndeplinirea planului Său. *Dar* nu veți putea cunoaște acel plan, nici nu veți putea să vă integrați în el, înainte de a se face în voi o lucrare, prin care să deveniți făpturi noi. Pentru acel plan veți avea nevoie de ceva ce se află dincolo de puterile voastre naturale și entuziasmul tineresc.“

Aceasta ne duce la latura pozitivă –

CE ESTE UN CREȘTIN.

Pentru a arăta ce este cu adevărat un creștin, cel mai bun lucru pe care îl putem face este să ne amintim de acela care nu numai că a fost el însuși un exemplu, dar a cărui experiență a fost cea a fiecărui creștin adevărat după el. Ne referim la acela căruia un „împărat“ roman i-a adresat cuvintele care constituie titlul acestei broșuri – la apostolul Pavel. Cu toate că întoarcerea lui n-a fost una obișnuită, principiile rămân întotdeauna aceleași. Iată, așadar, primele trei principii ale unei vieți creștine adevărate.

1) „*Cine ești tu?*“ „*Eu sunt Isus.*“

Primul lucru este revelația interioră că Isus este (nu a fost!) o Persoană vie.

Primele cuvinte pe care Pavel le-a spus când a fost oprit de Cristos pe drumul Damascului au fost: „Cine ești Tu?“ Răspunsul la această întrebare a fost limpede și categoric: „Eu sunt Isus!“ Pentru Pavel, aceasta a fost o descoperire impresionantă și el ar fi putut spune: „Cum! Isus este viu?“ Isus a fost omorât, răstignit. Nu mai rămăsese altceva de făcut decât ștergerea amintirii Lui și nimicirea a ceea ce Îl reprezenta pe El. Acestei lucrări i se dedicase Pavel (pe atunci Saul). Noi nu ne putem imagina ce șoc a fost pentru Pavel când a fost confruntat cu faptul că Isus nu era mort, ci viu și în slavă; și nu doar cu faptul, ci cu Persoana Însăși.

Tot ce însemna și se cuprindea în acest lucru a constituit învățătura creștină de-a lungul secolelor. Pentru cei cărora le

sunt adresate aceste rânduri, putem rezuma toate acestea foarte simplu. Noi începem viața creștină printr-o experimentare a acestei realități vii. Nu un Isus istoric, ci un Isus cunoscut printr-o experiență personală. Că El este cu adevărat viu este ceva ce noi putem să experimentăm, și aceasta este o problemă cât se poate de serioasă în legătură cu destinul nostru veșnic. Trebuie doar să abandonăm tradițiile noastre, prejudecățile noastre, îndoielile noastre, întrebările noastre, problemele noastre interioare și, îngenunchind, să vorbim cu El (deși El este invizibil) ca și cum am vorbi cu cineva pe care-l vedem; să-I spunem sincer ceea ce I-am spune dacă L-am vedea față în față. Primul pas este *să-I vorbim* într-adevăr ca unei persoane.

Aceasta este calea descoperirii. În Noul Testament ni se spune că Duhul lui Dumnezeu este în lume tocmai pentru a-i ajuta pe oameni să facă această descoperire: că Isus este viu ca să ne mântuiască și să fie viața noastră. Această minunată descoperire că *Isus este viu* atinge inima oricui care crede și care pune în mod cinstit acest fapt la încercare. Totul decurge de aici.

Există un singur mod real de a-L cunoaște pe El, și anume prin a veni la El. Poate să pară ceva absurd și ciudat să vorbești cu cineva despre a cărui existență nu ai nici o dovadă lăuntrică, dar nu tot așa este și în alte cazuri? Ai auzit, de exemplu, vorbindu-se de un anume medic. Tot ce ți s-a spus despre el te face să crezi că el este omul de care ai nevoie. Vei spune oare că nu crezi în existența unui asemenea om? Vei spune că există dovezi evidente că a fost omorât cu un timp în urmă? Vei merge oare la el acasă și, văzându-l, îi vei spune că nu crezi că este medic? Dacă ai face aceasta, atunci sau cazul tău nu este prea de grav, sau tu refuzi să-i admiți gravitatea. Dacă ești într-adevăr conștient de nevoia ta, primul lucru pe care îl vei face va fi să mergi la medic și să-i spui ce necaz ai: „Mi s-a spus că dumneavoastră m-ați putea ajuta și vă rog să o faceți. Venirea mea la dumneavoastră reprezintă o rugămintă sinceră și o predare a mea în mâinile dumneavoastră, în ciuda îndoielilor și a întrebărilor din mintea mea“.

Prietene, Isus Cristos a fost totdeauna gata să răspundă oricui s-a apropiat astfel de El. Descoperirea că Cristos este o realitate vie este primul pas în viața creștină. Acesta este atât un test cât și o mărturie.

2) „Doamne, ce vrei să fac?”

A doua etapă – în cazul lui Pavel, ca și în viața fiecărui creștin adevărat – este arătată printr-o singură propoziție: „Doamne, ce vrei să fac?” (Fapte 9:6).

Aceasta reprezintă o poziție nouă și o relație nouă. Cât de diferite de cele ale vechiului Saul! Până atunci, viața și lucrarea lui erau din el însuși. El făcea ce gândea, plănuia, hotăra, voia, stabilea și dorea *el însuși*. Autonomia caracteriza viața lui, cu toate că el ar fi spus că lucra pentru o cauză dreaptă, pentru Dumnezeu Însuși. Ce pildă avem în Saul despre un om într-adevăr orb! El nu vedea că cele mai bune intenții ale lui și râvna lui cu privire la ceea ce el credea că sunt interesele lui Dumnezeu, în realitate, au făcut lui Dumnezeu un mare deserviciu. Vom vorbi despre aceasta în partea a doua a acestei broșuri.

Vedem aici, așadar, că indiciul clar al unei vieți cu adevărat plăcute lui Dumnezeu este *domnia* absolută a lui Isus Cristos. Pavel a folosit prima dată acest cuvânt, „Doamne“, la convertirea lui; acesta i-a venit spontan pe buze când a înțeles că *Isus este viu*. Din acel moment, Isus a fost Domnul lui, Stăpânul lui. Noi știm din viața Lui ulterioară că această predare și schimbarea de guvernare au fost într-adevăr absolute. Începând din acel ceas, totul a fost pe baza aceluia: „Ce vrei Tu?”

Da, este semnul unei adevărate vieți creștine atunci când, cu aceeași înțelegere lăuntrică și predare, spunem lui Isus, „Doamne,“ și ne lăsăm viața noastră condusă în întregime de El, ca Stăpân.

3) „Cristos în voi“

Vom mai arăta acum încă un semn și o trăsătură indispensabile vieții creștine. Le găsim în cuvintele adresate lui Pavel de Anania: „Domnul Isus... m-a trimis... ca să fii umplut cu Duhul Sfânt“ (Fapte 9:17).

Rezultatul acestei lucrări fundamentale, prin care devenim creștini în adevăratul înțeles al cuvântului, este faptul că tot ce este adevărat din Cristos devine un lucru *lăuntric* pentru noi. Până la acest punct, deși totul a fost foarte real și au avut loc schimbări profunde, era în principal doar ca o legătură *exterioară* cu Cristos. Dar ar fi fost fatal să rămânem acolo, oricât de mare ar fi fost descoperirea. Noi nu putem trăi din ceva ce a avut loc la o dată anume. Nu putem să facem față tuturor acelor extraordinare forțe ale răului care ni se opun, în puterea unei simple amintiri, fie ea cât se poate de vie. Nu vom trăi niciodată o viață de învingători, nici nu vom sluji eficient, nici nu vom mulțumi cu adevărat pe Dumnezeu pe baza a ceea ce este doar exterior și obiectiv.

Realitatea este că numai Cristos Îl poate mulțumi cu adevărat pe Dumnezeu; numai Cristos poate să înfăptuiască voia lui Dumnezeu și lucrarea lui Dumnezeu. Numai Cristos poate să învingă forțele spirituale ale răului. Da, numai Cristos poate să trăiască cu adevărat viața de creștin. Rezultă deci că realitatea măreață, atotcuprinzătoare și supremă a unui creștin este: Cristos Însuși ÎN el! Mai târziu, Pavel a formulat aceasta în următoarele cuvinte: „*Cristos în voi, nădejdea slavei*“ (Coloseni 1:27).

Aceasta devine adevărat printr-un *act* hotărât atunci când credem. Duhul Sfânt ne ia în stăpânirea Lui într-un mod lăuntric. Această locuire a lui Cristos în om nu a fost niciodată cunoscută de nimeni în decursul istoriei până ce Cristos nu a murit și a înviat și a fost proslăvit. Ea este așadar minunea și slava deosebită a creștinului. Însuși acest lucru explică termenul din Noul Testament de „*născut din nou*“. Nu a existat așa ceva înainte.

Prin urmare, răspunsul la întrebarea noastră, „Ce este un creștin?“ se găsește în trei lucruri inițiale.

(1) A *cunoaște* că Isus este viu.

(2) A-L întrona pe El ca Domn absolut.

(3) A-L avea pe El ca prezență lăuntrică și putere prin Duhul Sfânt.

Mărturia unui adevărat creștin trebuie să fie întotdeauna:

„E viu! E viu!

Isus Cristos e viu!

Cu mine merge și-mi vorbește

Pe-al lumii ‘ntins pustiu.

E viu! E viu!

Salvare El mi-a dat!

Mă-ntrebi cum știi că El e viu?

Trăiește-n viața mea!“

Capitolul 2

„Curând mai vrei tu să mă îndupleci să mă fac creștin“
(Fapte 26:28).

„... am auzit un glas care îmi zicea... Saule, Saule, pentru ce mă prigonești?“ (Fapte 26:14).

Cuvintele de mai sus, adresate aceluiași om – Saul din Tars, mai târziu Pavel Apostolul – în primul caz de către un conducător din Imperiul Roman, în cel de al doilea caz de către Isus din Nazaret, conțin esența unei adevărate experiențe creștine. Acel Pavel a fost cu adevărat un creștin tipic, atât în modul în care a devenit creștin, cât și în viața trăită. Deși se poate că nu sunt mulți cei care devin creștini printr-o convertire de același *fel* cu cea a lui Pavel – poate că noi nu am căzut la pământ din cauza unei lumini orbitoare apărută pe când ne aflam într-o călătorie, nici n-am auzit un glas din cer chemându-ne pe nume – totuși *principiile* sunt întotdeauna aceleași. Să analizăm aceste cuvinte pentru a găsi principiile.

I. CEVA ABSOLUT PERSONAL

„Am auzit un glas care îmi zicea... Saule, Saule...“. Erau și alții ce călătoreau cu Saul în acea zi – câți, nu știm. Pavel vorbește despre ei ca „toți“ – „am căzut cu *toții* la pământ“. S-ar părea că

era un număr destul de mare. Dar Saul a fost cel individualizat și ceea ce s-a întâmplat a fost atât de personal, încât era ca și cum el ar fi fost singurul om de pe pământ. Mai târziu el a vorbit despre experiența lui ca despre ceva extrem de personal. Lucru uimitor pentru el a fost că Cristos îl știa pe nume, ba mai mult, știa tot ce se petrecea înlăuntrul lui.

Aceasta este realitatea, realitate de care trebuie să ne dăm seama, și anume că Dumnezeu ne acordă un interes personal și direct, manifestă o grijă deosebită față de noi. Scriitorul acestor rânduri a avut un prieten care obișnuia să viziteze spitalele militare. El avea întotdeauna în buzunare niște tractate pentru a le da celor ce erau însetați după cuvântul lui Dumnezeu. Înainte de a pleca de acasă, obișnuia să se roage ca să fie călăuzit în a da tractatul potrivit omului potrivit.

Într-una din aceste vizite, când a intrat într-o secție, a privit în jur și a zărit în colț un pat având în el pe cineva atât de înfășurat în bandaje, încât numai nasul, gura și urechile îi erau neacoperite. Era pe punctul de a se apropia de acel pat, când sora i-a spus că nu are rost – omul era prea grav pentru a se putea vorbi cu el. A rămas un moment pe gânduri, apoi s-a hotărât să lase un tractat pe mâinile bandajate. Așa a și făcut, fără să se uite ce conținea tractatul respectiv. Pe când se îndepărta de pat, o voce înăbușită a întrebat:

– „Ce e asta?“

– „O“, a spus prietenul meu, „e doar o părticică din Cuvântul lui Dumnezeu.“

– „Ce spune în ea?“ – a întrebat muribundul.

– „Să văd – da, iată, Proverbe 23:25: *Fiul Meu, dă-Mi inima ta.*“

– „Cine a spus aceasta?“ a întrebat soldatul.

– „Aceasta e din Cuvântul lui Dumnezeu – Biblia.“

– „Citește încă o dată,“ a spus bolnavul.

– „*Fiul Meu, dă-Mi inima ta.*“

A urmat un moment de tăcere, apoi iarăși –

– „Ai spus că aceasta scrie în Biblie?“

– „Da, și Dumnezeu ți-o spune ție.“

Soldatul a scos un oftat adânc, dar în oftatul lui era o întrebare. Prietenul meu a așteptat un moment și apoi l-a întrebat ce-l nedumerește sau îl surprinde.

– „Priviți la fișa de deasupra patului meu,“ a spus soldatul.

Prietenul meu a privit și a rămas uimit când a citit, pe fișa cu datele bolnavului, numele:

Jack Myson (Jack Fiul Meu)

Veți spune: „Întâmplare!“ „Coincidență!?“ Acel om era pe punctul de a trece în veșnicie și Dumnezeu i-a vorbit pe nume. Repet, se poate să nu fie întotdeauna în acest mod, dar faptul rămâne, și anume că Dumnezeu ne acordă o atenție personală fiecăruia dintre noi, iar un creștin adevărat este cel care a ajuns să aibă o astfel de legătură personală cu Dumnezeu, încât să poată spune ca și Pavel: „El *m-a* iubit și S-a dat pe Sine *pentru mine*“ (Galateni 2:20).

„Am auzit un glas care *îmi* zicea, Saule, Saule...“

Atunci Pavel a ajuns să-și dea seama că istoria sa lăuntrică era în întregime cunoscută de Cristos. Ceilalți oameni au putut să vadă ce se întâmplă în exterior. El mergea în grabă mare spre Damasc. Avea la el anumite hârtii care îl împuterniceau să-i prindă pe creștini și să-i ducă legați la Ierusalim. El făcea acest lucru din toată inima și oamenii care erau cu el puneau totul pe seama zelului său religios. Dar era Cineva sus care știa mai mult decât ce se vedea în afară. Și El a dezvăluit ceea ce știa atunci când a spus:

„Îți este greu să dai cu piciorul înapoi în vârful unei strămurări“ (Fapte 26:14).

Așadar, în realitate el era ca un bou înhămat la plug care, nevrând să meargă într-o anumită direcție, și fiind mânat împotriva dorinței lui, era lăsat în răzvrătirea lui, ajungând să dea cu copita în strămurare. Ce imagine diferită era aceasta față de cea pe care o aveau ceilalți despre el, și cât de diferită față de

cea pe care el însuși încerca s-o creadă! Dar Cel ce este sus cunoaște lucruri pe care noi nu suntem pregătiți să le recunoaștem sau să le acceptăm. El vede prin noi, dincolo de toate pretențiile și autoînșelările și împotrivirea noastră.

Saul lupta cu disperare să dovedească caracterul fals al lui Cristos și al creștinismului, dar adevărul era că el nu era așa de sigur pe sine precum credea. Ceva îl atinsese și ar fi fost fatal pentru poziția lui dacă ar fi dat acelui ceva o șansă. Așa că a trebuit să se încingă pentru luptă și să se împotrivească cu toată puterea. Înăuntrul său el lovea cu piciorul, spunând de fapt: „Eu nu-L vreau pe Cristos! Nu-L voi avea pe Cristos! Nu voi fi creștin!“

Ei bine, Cristos este o realitate și, mai devreme sau mai târziu, va trebui să-L avem. Sunt vremuri și căi diferite în care aceasta poate să aibă loc.

Putem să-L avem *acum*, ca Domn și Mântuitor al nostru, și, asemenea lui Pavel, să ne bucurăm de o viață de părtășie minunată cu El și de o slujire folositoare Lui.

Sau putem să-L avem la sfârșitul vieții noastre, indiferent când va veni acel timp. Dar atunci nu ne va mai rămâne decât un regret de nespus și durerea că nu mai avem zile de trăit pentru a-L sluji pe El, că nu ne mai putem pune viața la picioarele Sale – va fi o viață lipsită pentru totdeauna de părtășia cu El la marele plan în care este angrenat acum.

Sau, vai, când se va sfârși această viață, va trebui să-L avem pe El – nu ca Apărător și Prieten al nostru, ci ca Judecător al nostru.

Dumnezeu a hotărât că la urmă „orice genunchi se va pleca“ înaintea Fiului Său, dar dorința Lui este ca, acum, noi să spunem ca și Saul: „Doamne, ce vrei ca să fac?“ Aceasta înseamnă a fi creștin. Dar cuvintele citate la începutul acestui capitol au un înțeles mult mai cuprinzător.

II. CREȘTINISMUL – NU O RELIGIE, CI O PERSOANĂ

„De ce mă prigonești?” a întrebat Cristos cel glorificat. Ce idee! Iată aici un om mergând „până în pânzele albe” – din devotament religios. După raționamentele lui (chiar dacă în inima lui avea unele întrebări ascunse și săcâitoare), el era convins că trebuia să facă acest lucru în interesul religiei. În realitate, el era un om împărțit înlăuntrul său, dar, în râvna lui pentru religia tradițională și, așa cum argumenta el, de dragul lui Dumnezeu, își suprima orice întrebare și se silea să meargă neclintit înaintea. Și totuși, tot timpul el lucra împotriva lui Dumnezeu, împotriva Fiului lui Dumnezeu și împotriva cerului! Ce stare de confuzie! S-ar putea spune multe lucruri în legătură cu acest subiect: despre deosebirea dintre un om religios și un creștin adevărat; despre cum este posibil ca oamenii să se dedice cu pasiune unei cauze, să fie devotați față de ceea ce ei cred că este de la Dumnezeu - sau pentru Dumnezeu - și, prin chiar devotamentul lor, să pună piedici în calea intereselor Lui reale.

Un creștin nu este o persoană religioasă într-o măsură *mai mare* sau *mai mică*. Un creștin nu este o persoană care și-a însușit o mulțime de „fă cutare” și „nu fă cutare”. Dumnezeu nu se ocupă de noi pornind de pe un asemenea teren. Nici nu îi va judeca pe oameni în funcție de numărul sau de natura păcatelor lor. El are o singură bază pentru judecată; oricare alta nu ar fi obiectivă, întrucât oamenii ar fi favorizați sau nu, în funcție de naștere, educație, avantaje, temperament etc. Acea unică bază pentru judecată este și va fi: *Ce facem noi cu Fiul lui Dumnezeu, Isus Cristos?*

Dumnezeu a trimis pe Fiul Său și prin El noi toți suntem aduși la o poziție egală. El a fost făcut de Dumnezeu Domn și Mântuitor pentru *toți* oamenii. La judecată, Dumnezeu nu va spune: „Câte păcate ai înfăptuit?” „Ce fel de păcate ai făcut?” – ci: „Ce ai făcut cu Fiul Meu?” Nu este obligatoriu să fim violenți

în lepădarea noastră de El sau să luptăm din rășputeri împotriva lui Cristos, așa cum a făcut Saul. Noi putem – cu exact aceeași pierdere veșnică – să-L respingem; să-I spunem „Nu“ și să ne închidem față de El; sau să-L ignorăm, pur și simplu. Suntem tot așa de pierduți. Nu e nevoie să calci în picioare medicamentul salvator ca să pieri. E suficient să-l lași acolo unde este și să nu-l iei. Dar este o responsabilitate enormă să fi știut că era acolo și totuși să fi refuzat să-l iei.

Vedem, așadar, că toate întrebările despre viață și moarte, păcat și dreptate, cer și iad, timp și veșnicie sunt strâns legate nu de „religie“, „biserică“, „crez“, ci de o relație vie, și toate aceste întrebări își găsesc răspunsul în Persoana și lucrarea Domnului Isus.